

Kies voor mij

Van dezelfde auteur

**Kies voor ons
Kies voor haar**

Kies VOOR MIJ

Stefanie Van Mol



the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING



Kies voor mij
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Stefanie van Mol

Omslagontwerp: Stefanie van Mol
Tekstredactie: Iris Bouwman en Jen Minkman

Eerste druk juni 2017
ISBN 978-94-92585-06-6
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Lieve kleine prinses,
Dit boek draag ik op aan jou.
Je bent ons klein mirakelkindje.
Blijf altijd jezelf.
Ik hou oneindig veel van jou.*

1.

Camille

De koele zeelucht blaast mijn lange, zwarte haar over mijn schouders. Ik steek mijn neus vooruit en snuif die unieke, onmiskenbare zeegeur op. Sommige dingen veranderen nooit, en het effect dat zeelucht op mij heeft is een van die dingen. Mmm, wat hou ik van deze lucht. Het zachte geruis van de golven klinkt als muziek in mijn oren. Ik kan nog steeds niet geloven dat we hier zijn. Al een jaar hebben Karen en ik hiernaar uitgekeken, maar nu is het eindelijk zover. Ik ben doodsbang en dolenthousiast tegelijk.

Vanuit het appartement hoor ik Karen naar mij roepen: 'Een beetje hulp is welkom!'

Ik doe het schuifraam open en loop haar tegemoet. Ze is verwickeld in een intense strijd met haar koffer. Waarom heeft ze ook eigenlijk zoveel zoi mee? Ongelofelijk dat zo'n klein meisje zoveel spullen nodig heeft. Ik snel haar tegemoet. Met ons tweetjes trekken we de koffer op het bed en ploffen we er vervolgens allebei naast.

'Ik kan amper geloven dat we hier echt zijn.'

Karen glimlacht naar mij. 'Ik zei je toch dat het wel zou lukken?'

Ik weet nog goed hoe Karen met het idee was gekomen om onze laatste zomer voor de hogeschool samen aan zee door te brengen. Haar ouders hebben hier een appartement en gebruiken het amper. Ik zag het natuurlijk meteen zitten, maar mijn vader was niet bepaald dolenthousiast. Hij had meteen allerlei doemscenario's in gedachten en was er absoluut niet gerust op dat twee jonge meisjes zoals wij hier alleen zouden verblijven. Gelukkig hebben Karens ouders ervoor gezorgd dat ik toch mee kon gaan. Het is een geluk dat hij niet weet wat we allemaal gepland hebben, want dan had hij me zeker niet laten vertrekken. En hier zijn we nu.

Deze avond gaat Karen me meenemen naar een rockconcert hier in het casino. Kun je dat geloven? Ik, Camille Van Damme, ga vanavond naar een rockconcert. En niet gewoon zomaar een rockconcert. Deze avond ga ik naar het concert van Full Moon. Die naam op zich zegt niet zoveel, maar vanavond zal ik voor het eerst in vijf jaar hém terugzien.

Ik vraag me af of hij nog steeds hetzelfde is. Zou hij er nog steeds uitzien zoals hij in mijn herinnering gegrift staat? Of zou hij er helemaal anders uitzien? Zou hij me

nog herkennen? Zoveel vragen spoken door mijn hoofd, en ik kan alleen maar hopen dat ze deze avond allemaal beantwoord zullen worden.

Jonathan, de drummer van Full Moon, was vroeger mijn buurjongen. Hoewel? Buurjongen is niet het juiste woord; hij was veel meer dan alleen maar mijn buurjongen. Hij was mijn beste vriend, de eerste jongen die me kuste, de eerste jongen op wie ik stapelverliefd werd. We haalden allerlei kattenkwaad uit en waren zelfs op school onafscheidelijk.

Al op jonge leeftijd had hij een enorme passie voor muziek. Toen zijn vader hem dwong te kiezen tussen zijn familie en zijn muziek, pakte hij zijn koffers en trok hij de deur van zijn ouderlijk huis voorgoed achter zich dicht. Ik herinner me zijn laatste woorden nog goed.



Mijn mobiel maakt het sms-geluidje van Jonathan. Meteen hol ik ernaartoe. Als hij me sms't, staan me altijd doldwaze avonturen te wachten.

Jonathan: *Kom snel naar onze plek.*

De sms van Jonathan zorgt ervoor dat ik ongerust ben. Zonder erbij na te denken trek ik mijn dikke trui aan en hol naar het speelplein verderop in onze straat. Jonathan zit al op het houten bankje te wachten als ik aankom. Van een afstandje blijf ik even naar hem kijken. Hij leunt met zijn

ellebogen op zijn benen en heeft zijn gezicht in zijn handen begraven. Zijn hele lijf staat gespannen, en ik weet nu al zeker dat wat hij me ook te vertellen heeft, het me zeker niet zal bevallen.

Ik plof naast hem neer en zie meteen zijn koffer staan.

'Waarom staat jouw koffer hier?' Ik kijk hem bezorgd aan. 'Ga je op reis?'

Zodra hij opkijkt, zie ik zijn bloeddoorlopen ogen. Heeft hij gehuild? Jonathan huilt nooit; hij is zonder twijfel de stoerste kerel die ik ken. Wanneer hij me blijft aankijken en niks zegt, leg ik voorzichtig mijn hand op zijn been.

Hij springt op van de bank en begint te ijsberen. Waarom reageert hij zo? Het is niet de eerste keer dat ik hem op die manier aanraak. Misschien weet hij het? Zou iemand het hem verteld hebben? Is hij bang voor me omdat hij eindelijk weet dat ik verliefd op hem ben?

'Camille, dit is de laatste keer dat je me ziet.'

Wát?

'Jonathan, wat is er aan de hand? Als dit gaat over mijn ge...'

'Het heeft niets met jou te maken,' onderbreekt hij me. 'Mijn pa is erachter gekomen dat ik me niet heb ingeschreven voor het toegangsexamen voor de uni. Hij dwingt me om te kiezen tussen mijn familie en mijn muziek.'

'O mijn god, dat is verschrikkelijk!'

Hij kijkt me met die verdrietige blik weer aan.

'Ik moet kiezen voor de muziek, Camille, dat begrijp je toch wel?'

'Natuurlijk, Jonathan, mijn steun heb je altijd, dat weet je toch?'